

„NOTABELEN".

De N.V. „Het Tooneel", directeur W. Royaards, heeft ter gelegenheid van de plechtige opening van haar nieuwe „home", den Princesseschouwburg te 's-Gravenhage, onder zeer veel belangstelling het bekende tooneelspel „De Notabelen" voor 't voetlicht gebracht. — Onze foto's stellen voor, links, (in de bekende volgorde): Johan Gobau - Olmers; Gerard Vrolik - de heer Spreeuw, (Drogist); Willem Royaards - Burgemeester Nicolaas Spreeuw; Elias van Praag - Musch. Foto rechts, (zelfde volgorde): Elias van Praag - Musch; Anna Tollender - Mej. Brendel; Anna Sablairolles - Mej. Morgenrood; Gerard Vrolik - de heer Spreeuw. *(Foto's Couvée).*

„Ja, ik heb een idee! Gevaarlijke ziekten vragen gevaarlijke remedies, burger. Als mijn plan slaagt, ben je gered. Gebeurt dat niet, wel, dat zijn de zaken niet slechter!"

„Simon, Simon! Waarom plaag je me met hoop?"

„De burger afgevaardigde Danton is een vroege opstaander," ging Simon kalm voort, „hij zal dus waarschijnlijk vroeg in den morgen komen. Als dat gebeurt is alles in orde, zoo niet . . . ." hij maakte met zijn vingers een beweging langs zijn hals, „dan zullen we samen in de kar rijden. Nu de papieren!"

Voordat Gilbert begreep wat de soldaat uitvoerde, had deze met zijn eene hand het slot en met zijn andere den grendel gegrepen; toen zijn knie tegen den deurpost zettende, trok hij, dank zij zijn enorme kracht, de deur open.

Zonder op de verschrikte uitroepen en vragen, zoowel van André als Gilbert te letten, verzocht hij den ouden man alle gevaarlijke papieren te vernietigen. Gilbert gehoorzaamde hem als in een droom, een prooi dan van hoop, dan van vrees en klaarblijkelijk geheel beroofd van zijn zinnen.

Jeannette richtte zich op uit den stoel, waarin André haar geplaatst had.

„Moed, juffrouw," riep Simon haar toe. „We zijn bezig uw vader te redden, wil, terwijl wij werken, bidden dat de hemel ons helpt. En nu, André, heb ik je hulp noodig."

„Wat is je plan?"

„Dat zal ik je zeggen, terwijl wij het uitwerken. Kom, we hebben geen tijd te verspillen. Bid, mademoiselle, dat de burger-deputé Danton morgen vroeg komt, — heel vroeg?"

III.

Of Jeannette's gebed werd verhoord, is niet bekend, maar het was klokke zeven uur den volgenden morgen, toen de burger afgevaardigde Danton, vergezeld van den burger maire Brutus en twee soldaten aan Gilbert's woning klopten.

Zij werden opengedaan door Gilbert zelf, die op zij ging om hen door te laten.

Danton wierp een scherpen blik op den verdachte.

„U ziet bleek, burger!" riep hij uit met een stem als de donder, een stem die heel Frankrijk sidderen deed.

„Ja!" antwoordde Gilbert, met een zucht die volstrekt niet gemaakt was. „Ik heb den geheelen nacht niet geslapen. Het is een schandelijke behandeling, waaraan ik, een trouw en loyaal patriot, mij heb moeten onderwerpen."

„We zullen zien, we zullen zien!" antwoordde Danton. „Maar als je bent wat je zegt, waarom vrees je, waarom beef je dan zoo, man?"

Gilbert sloot de deur.

TIJDELIJK GEZANTSCHAP BIJ DEN PAUS.

Bij Koninklijk besluit is Jhr. Mr. O. F. A. M. VAN NISPEN TOT SEVENAER, lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, benoemd tot buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister in tijdelijke en bijzondere zending bij den Pauselijken Stoel. *(Foto Couvée.)*

„Ik heb een goede reden om te beven. De vergissing is monsterachtig . . ."

„Kom, kom, burger," viel Brutus in, „de burger-deputé zal dat wel beoordeelen. Wijs ons den weg naar de kamer die mijn mannen hebben verzegeld."

Gilbert begaf zich naar de trap, maar nauwelijks had hij den voet op de eerste trede gezet of er klonk een luid geklop door het huis.

„Wat is dat?" vroeg Danton scherp.

„Hemel!" riep Gilbert verschrikt uit, „ze zijn ontwaakt. Dat vreesde ik al! Gauw, burgers, gauw!" riep hij Danton en de anderen toe op angstigen toon. „Haast u, anders is 't te laat en ben ik geruïneerd!"

En hij vloog de trappen op met een snelheid, die zij onwillekeurig navolgden.

Voor zij halverwege waren, klonk er een gekraak van splinterend hout vergezeld van woedende kreten: „Open! Open!"

„Spoed, burgers!" schreeuwde Gilbert met zulk een grooten angst op het gelaat, dat de mannen hem verbaasd achterna renden.

Zij bereikten het portaal en met een laatsten kreet: „Haast u!" vloog Gilbert de eetkamer binnen, waaruit de kreten schenen te komen.

Ook de andere mannen bereikten de kamer en liepen deze door naar de deur van de alkoof. Een der paneelen lag versplinterd en juist toen zij naderden scheen de deur door een onzichtbare macht te schudden. Toen, met ratelend geluid vielen slot en grendel op den grond, ter zelfdertijd volgde met donderend geraas de zware deur, en over die deur tuimelde een reusachtige kerel.

In een oogenblik was de razende reus overeind, vloekende en scheldende en niet zoodra had hij den bevenden Gilbert ontdekt of hij vloog met een woedenden kreet op den ouden man af en greep hem bij den keel.

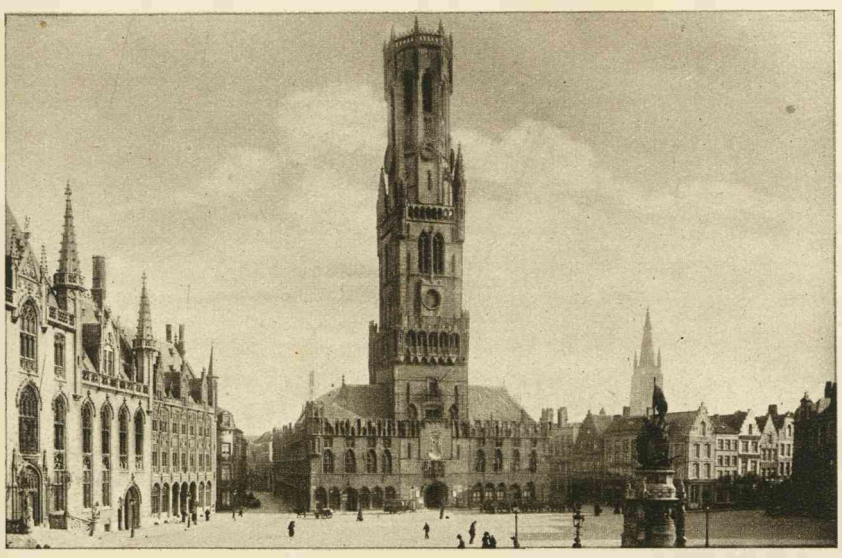
„Verrader! Hond! Aristocraat!" bulderde hij, terwijl hij zijn slachtoffer in zijn ijzeren greep bijna smoorde.

Ondanks zijn verbazing beval Danton den hem vergezellenden soldaten de vechtenden te scheiden, voordat de bruut den ouden man mocht hebben gedood. Zij vielen op Simon aan, die, Gilbert loslatende, de beide soldaten van hem afschudde als een hond een paar ratten.

„Laat me begaan!" brulde hij. „Laat me dien smerigen aristocraat leeren twee soldaten van Frankrijk achter slot en grendel te stoppen!"

„Kalm, man!" donderde Danton, die nu meende alles te begrijpen. „Dat is niet de schuld van den ouden man. Er is hier iets wat nadere verklaring eischt!" En een zijdelingsche ontevreden blik viel op Brutus, wiens gelaat doodsbleek geworden was.

Simon scheen zich plotseling hun tegenwoordigheid bewust geworden. Hij keek de mannen een voor een van het hoofd tot de voeten aan en met een zucht van berusting,

Zal Brugge ook verwoest worden?

—

Deze vraag zal menigeen, die als toerist deze schoone stad eenmaal bezocht, zich gesteld hebben. En niet zonder reden. Brugge toch ligt slechts 25 K.M. van de vuurlinie verwijderd en op slechts 13 K.M. van Zeebrugge, de stad, die reeds meermalen een bombardement heeft te verduren gehad. Geen wonder dus, dat menig liefhebber v.oud-stedenschoon zich met zorg afvraagt wat het lot zal worden van Brugge, indien de Geallieerden eventueel een offensief zouden beginnen.

Zouden dan al die mooie en grootsche gebouwen, waaraan de stad zoo rijk is, het zelfde treurig oorlogslot ondergaan van Dendermonde, Leuven, Yperen e. a.? Wij behoeven hier slechts te herinneren aan het Stadhuis, het Vredegericht, het Frankenpaleis, het Gruuthusepaleis; aan de prachtige kerken St.-Salvator-, Onze-Vrouwen-, St.-Jacobskapel van het Heilig Bloed; aan den grootschen, indrukwekkenden Halletoren met zijn wereldberoemd carillon; aan het ontelbaar aantal werken van groote schilders als Memling, van Eijck, Van Oost, Gerard David en nog vele anderen, om te doen inzien dat een verwoesting van Brugge op kunstgebied een onherstelbaar verlies zou beteekenen. — De afbeeldingen die wij hierboven reproduceeren, verschafte ons een bevriend Belgisch uitgever, die behalve een serie van dergelijke kiekjes, ook een serie prachtplaten uitgeeft van

Brugge, in een formaat van 14 x 21 c.M., met verklarenden tekst in vier talen. Deze serie, die de bewondering afdwingt van elken kenner, kunnen wij met gerust hart den talrijken liefhebbers van dergelijke stadsbeelden aanbevelen. Bij iederen boeknandelaar kan men de platen bestellen. — De linker foto geeft den lezer een kijkje op de „Groote Markt" met den Halletoren; links daarvan het Gouvernementspaleis en de groote post. In het midden het bekende standbeeld der Vlaamsche helden Jan Breidel en Pieter de Conink. De rechter afbeelding, voorstellend de Sleutelbrug, laat zien hoe karakteristiek Brugge zijn oudheid bewaarde. Hoe schilderachtig doen het die oude Vlaamsche trapgevels met op den voorgrond het vrouwtje in haar typisch-Bruggeschen kapmantel.